

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η Κόρη τῆς

προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Τζιλί, ἐσπλωμένος ὅ' ἕνα-ντιθάμι μέσα στὸ γραφεῖο του, αὐλογοῦσαν :

«Σὲ λίγο θά τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα... Γὰ βαρέθηκα ὅλα... Θὰ ἤθελα μονάχα νὰ ἤξερα τί θὰ πῆ ἡ Κλάρα, μαθαίνοντας τὴν εἰδησι τῆς αὐτοκτονίας μου».

Κι' ἔξαφνα, κυριευμένος ἀπὸ φρικὴ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ αὐτοῦ του, αὐλογοῖστικη :

—Εἶμαι ἀπαίσιος! Φτωχὴ Κλάρα!... Ὅχι, πρέπει νὰ μὴν τὸ μᾶθη αὐτό... Μὰ, μὲ τίς ἐφημερίδες, ἐν' ἀδύνατον.

Μονάχα μὲ τὴν ἀναπόλησι τῆς Κλάρας, ὅλες ἡ πικρές του ἀναμνήσεις ξαναγύρισαν. Μὲ μιά ἐκτακτὴ καθαρότητα, ἀναπαράστασι μὲ τὴ μνήμη του τὴν τόσο βαθειὰ πίστι τῆς ἐξαδέλφης του, ποὺ δὲν φοβότανε νὰ τὴ δείχνη μπροστά του, τὰ λόγια ποὺ πρόφερε ἐκείνη, καὶ τὰ μεγάλα χριστιανικὰ ἔργα ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε διαβάσει, ὅταν, μὲ τὴ σκέπη νὰ τῆς ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς, εἶχε ἀρχίσει νὰ μορφώνεται στὴ θρησκεία τοῦ Σωτήρος, ἡ ὁποία μόνη, θὰ τὸν ἔφερνε ἐντελὸς κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του.

Καὶ ἡ ἀναμνήσεις αὐτές, περικύκλωναν τώρα τὴν ψυχὴ τοῦ μέσα στὴν ὁποία εἶχε ἀποφασίσει τὸ ἔγκλημα κατὰ τὸ ἑαυτοῦ του.

Σὲ μερικὲς στιγμὲς, εἶχε νιώσει τὴν πίστι εἰσὶν νὰ τὸν φωτίσῃ. Γιὰ νὰ εἶνε εὐκρινῆς τὸ τῆς συνειδήσεως του, ἀναγνώριζε ὅτι ἡ πίστι στὴν ἴσαρι τοῦ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ μὴ ζωῆ πέραν τοῦ τᾶφος, δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ποτὲ, ἀν καὶ κάποτε ἀπὸ περηφάνεια ἢ ἀμεριμνία, ἔκανε πὼς ἀρνίεται καὶ τὸ ἑνα καὶ τὸ ἄλλο. Σήμερα ἀκόμα, ἐνδὲ ἀντιμετώπιζε μὲ μιά φανατικὴ γαλήνη τὸ ἐνδεχόμενο τῆς αὐτοκτονίας, ἔβρισκε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἕνα ἀλλόκοτο ἀνατρίχιασμα, γιατί ἤξερε πὼς ὁ ὑπερτάτος δικαστῆς τὸν περιμένει.

Συγκεντρώνοντας ὅλη του τὴ θέλησι, σηκώθηκε ἀπότομα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ γραφεῖο του. Ἀπὸ ἕνα συρτάκι, πῆρε ἕνα κομμάτι καὶ τὸ ἄνοιξε. Δυὸ περιστροφὰ βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα. Τὰ ἐξέτασε, διάλεξε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ γραφεῖο του. Ἐπειτα κάθησε καὶ ἄρχισε νὰ ταχτοποιᾷ τὰ χαρτιά του πρὶν σκοτῶσθαι.

Ἐκείνη τὴ στιγμῆ, ἕνα γτόμημα ἀκούστικη στὴν πόρτα καὶ ὁ καιαριέρης μήκη μέσα, ὁ ὅποιος εἶπε :

—Μιά γυναίκα ἐφερὲ ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο ζητάει νὰ δῆ τὸν κ. ὑποκόμητα.

Ὁ Τζιλί γύρισε ζοηρὰ καὶ εἶπε :

—Ἐνα κοριτσάκι ; Δὲν ξέρω κανένα κοριτσάκι! Μὰ διακοπτόμενος ἀπότομα, ἐπρόσθεσε μὲ ὄρητι :

—Μήπως ἡ Ἰύρα τὸλμησε ;...

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνῆ, διέταξε τὸν ὑπηρέτη :

—Διῶξε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι καὶ πῆστε του ὅτι δὲν μποῶ νὰ τὸ δεχθῶ.

—Μὰ ἡ γυναίκα ποὺ τὸ συνῶδεε ἔφυγε, κόρη ὑποκόμη, λέγοντας, πᾶς, ἀν τὸ κοριτσάκι δὲν ξαναγύρισει σὸ σπίτι του ὡς τίς ἔξη, θάρθῃ πίσω νὰ τὸ πάρη.

Τὰ μάγουλα τοῦ Τζιλί κοκκίνισαν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

—Μὰ εἶνε πάρα πολὺ! φώναξε. Τί κομωδία!... Κάμε αὐτὸ τὸ μικρὸ δτι θέλεις, Ἄντωνίνε... Βάλε τὸ στὴν κοιλίαν...

Μὰ δὲν ἀπακλειώσε τῆς φράσεως του. Σαφκὰ, ἔνοιωσε πόσο φροητὶ ἦταν ἡ συμπεριφορὰ του αὐτῆ καὶ ἡ ἰτραπὴ τὸν πλημμύρισε :

—Ὅχι! εἶπε ξερὰ φέρτε τὸ ἐδὼ!

Σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ, καθὼς ἔφτανε σ' αὐτὴν, ἕνα κοριτσάκι, ντυμένο στὰ λευκὰ, φάνηκε σὸ ἄνοιγμα τῆς :

Τὸ εἶδε νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ δύο μεγάλα μάτια, γεμάτα τρόμο καὶ νὰ στέκεται ἀκίνητο ὡσαν ἀπολιθωμένο.

—Ποιά εἶσαι ; Τί θέλεις ; ρώτησε ὁ Τζιλί ψυχρὰ τὴ μικροῦλα. Μιά φωνὴ ποὺ δὲν ἀκούονταν σθεδὸν καθόλου, ψύθρισε :

—Εἶμαι ἡ Κάγια—Τζιλέττα ντε Σέμπρ, καὶ ἡ μαμὰ μ' ἔστειλε γιὰ νὰ δῶ τὸ μπαμπά μου.

Ὁ Τζιλί ἀντελήφθη τότε ὅτι ἡ μικροῦλα ἔτρεμε σὺγκορημ κ' ὅτι τὸ λεπτό τῆς πρόσωπου εἶχε γίνει παλιὸν ἀπὸ τὸ φόβο. Καὶ τότε, μιά μυστηριώδης ἀναστάσις γίνηκε μέσα του. Μπροστὰ

σ' αὐτὸ τὸ παιδί — τὸ παιδί του — ἔνοιωσε νὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά του τὸ πατρικὸ αἶσθημα. Μὲ μιά ζοηρὴ κίνησι, ἔσκυψε καὶ πῆρε τὴν Κάγια κοντὰ του.

—Μὲ φοβάσαι λοιπὸν καὶ τρέμεις ἔτσι ; τὴ ρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνῆ.

—Ναί... δὲν σὰς ἤξερα καὶ δὲν ἤθελα νάρθῶ... Μὰ ἡ μαμὰ μου εἶπε πὼς ὁ μπαμπὰς εἶνε πολὺ καλὸς... Σεῖς εἶστε ὁ μπαμπὰς, κόρη :

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Μὴ φοβάσαι, δὲν θὰ σοῦ κάνω κακὸ. Ἐλα, νὰ καθῆσις, Κάγια... Θὰ πῶ νὰ σοῦ σερβίρουν κάτι γιὰ νὰ σοῦ περάσῃ ἡ συγκίνησι σου.

Ἐβαλε τὴ μικροῦλα σὸ ντιθάμι, ὅπου ἦταν ὁ ἴδιος ἐσπλωμένος πρὸ ὀλίγου κ' ἔπειτα διέταξε ἕναν ὀπήθρη νὰ φέρη μισκοτὰ καὶ ἰσπανικὸ κρασί. Κατόπι καθῆσε κοντὰ στὴν Κάγια, τῆς ὁποίας τὰ μάτια, κάπως καθουσαμμένα τώρα, δὲν τὸν ἔφταν καθόλου.

—Λοιπὸν, ἐπιθύμησις νὰ μὲ γνωρίσῃς, Κάγια ; εἶπε χαϊδέουσις καὶ μεταξένια μαλλιά τῆς μικροῦλας.

Ἡ Κάγια κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἀπάντησε :

—Ὅχι, ἡ μαμὰ τὸ θέλωσις... Ἐγὼ φοβοῦμαι...

—Γιατί ;

Ἡ Κάγια κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς, ψιθυρίζοντας :

—Φανταζόμενος πὼς εἶσαστε πολὺ κακὸς, γιατί δὲν ἐρχόσαστε ποτὲ νὰ μὰς δῆτε καὶ γιατί ἡ μαμὰ ἔκλαιγε κάθε φορὰ ποὺ κύτταζε τὸ μικρὸ πορτραῖτο σας, ποὺ ἔχει πάντοτε ἐπάνω της.

Μιά ἐλαφρὰ λάμφι συγκινήσεως πέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Τζιλί. Παρ' ὅλα ὅσα κ' ἂν ἔχταν συμφῆ, ἔνοιωσε κάποια ταραχὴ ἀπ' τὴν ἐπιμονὴ τῆς ἀγῆτης τῆς πρὴν σὺζύγου του κ' ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυνε μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ.

—Ἐλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι τόσο τρομερὸς! εἶπε στὴν Κάγια μ' ἕνα βιάζομενο χαμόγελο.

—Ὁ! ὄχι... Τώρα σὰς ἀγαπῶ πολὺ...

Κ' ἀνασηκώθηκε λίγο σὸ ντιθάμι, γιὰ νὰ φέρη δειλὰ τὸ μῆτωπό τῆς κοντὰ στὰ γέλη τοῦ Τζιλί. Ἐκεῖνος τῆ φιλῆσε χαμογελώντας στὰ μάτια τῆς, τὰ γεμάτα ἐμπιστοσύνη καὶ τρυφερά.

—Εἶσαι πολὺ χαριτωμένη, Κάγια... Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ...

—Ὁ! μπαμπά! εἶπε εὐχαριστημένη. Πόσο ἡ μαμὰ θὰ χαρῆ... Μὰ δὲν θάρθῃτε τώρα νὰ τὴ δῆτε, ἔ ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τζιλί ἔγινε ἔξαφνα σκληρὸ καὶ παγωμένο.

—Αὐτὸ, ὄχι! εἶπε. Θὰ ἐρχεσαι ἐδῶ κάθε τόσο, Κάγια μὰ πάντοτε μόνη. Θὰ στέλνω τὸ μᾶτάι μου νὰ σὲ παίρῃ καὶ θὰ περῖσις μερικὲς ὄρες κοντὰ μου...

Ἐνα εἶδος τρόμου πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μικροῦλας.

—Ἐνὲ θέλετε νὰ δῆτε τὴν μαμὰ ; τραυλῆσε.

Ὁ Τζιλί ἔκανε μιά κίνησι ἀνυπόμοη.

—Ἐνε ἀέυναντον! εἶπε. Μὴ ποὺ μιλὰς πειά γι' αὐτό... Ἐλα, πᾶρε τὰ μισκοτὰ κ' αὐτὸ τὸ γλυκὸ κρασί. Σοῦ ἀρέσουν τὰ γλυκίσματα ;

—Πολὺ, μπαμπά.

—Ὅταν λοιπὸν θάρθῃς νὰ φᾶς μαζί μου, θὰ συστήσω στὴ μαγειρίσια νὰ σοῦ φτιάξῃ ὄρατις γλυκίσματα.

Ἦρριξε κρασί μέσα σ' ἕνα ὄρατο κρυστάλλινο ποτήρι καὶ προσέθηκε νὰ τὴν κἀν νὰ φᾶ ἕνα μισκοτό. Μὰ ἡ Κάγια εἶπε πὼς δὲν μπορούσε, ὅτι ὁ λαμβὸς τῆς ἦταν κλεισμένος.

Ὁ Τζιλί πρόσεξε τότε εἶτι εἶχε τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα.

—Γιατί κλαῖς, μικροῦλα Κάγια ; τὴ ρώτησε, πιάνοντας τῆς τὸ χέρι.

Ἀπὸ τὴ φορὰ, ἡ καρδιά ἡ φουσκωμένη, ἔσπασε κ' ἡ μικροῦλα. Ἄρχισε νὰ δολοῦσῃ.

Ὁ Τζιλί τὴν κῶταζε συγκινημένος καὶ μπερδεμένος. Δὲν ἦταν καθόλου συνθησιμένος στὰ παιδιὰ, γιατί τὰ κύτταξε ὡς τότε μὲ βλέμμα ἀδιάφορο. Ἀπὸ τὴ ἔκρηξις τῆς θλίψεως τὸν εὗρισκε ἀπρόσπα. Μὰ δὲν τὸν φάνη ἀναίσθητο, κάθε ἄλλο μάλιστα.

Ἐνα αἶσθημα ἀγνώστου τὸν ὡς τότε, ἡ πατρικὴ στερὰ, ἔμ-

τιούσε μέσα στην καρδιά του.

Ήπιλά, άγκάλιασε με τό μπράτσο του τό ξανθό κεφάλι και τό τράβηξε επάνω στό στήθος του.

—Πές μου τί έχεις, μικρούλα μου ; Τί σέ κάνει να κλαίς ;

Οι λυγμοί τής Κάγιας διπλασιάστηκαν. Συνατάρασε τό άδύναμο κορμί, κι' ό Τζιλ άρχισε ν' άνησυχί, γιατί έθελπε πόσο λεπτή ήταν ή μικρούλα.

—Έλα, άγαπημένη μου, ήσυχασέ!.. Με κάνεις και όποφ έρω..

Τά δάχτυλά του χάιδεψαν άπαλά τό λευκό μάγουλο, ύγρό άπό τό δάκρυα και φίλησε πάλι τά ξανθά της μαλλιά.

—Έλα, τελείωσε!.. Άπογορεύω στό δάκρυά σου να τρέξουν... Μού χρειάζεται ένα χαμόγελό σου, Κάγια... Γρήγορα, ένα χαμόγελο για τό μπαμπά σου!..

Οι λυγμοί έπαψαν αιγά-αιγά, τά δάκρυα στέγνωσαν κι' ή Κάγια προσπάθησε να χαμογελάσει, ύψώνοντας προς τόν πατέρα της ένα βλέμμα ύγρό άκόμα, μά πού έλαμπε από άγάπη..

—Ωραά!.. Πόσο όμορφη είσαι έτσι, μικρή μου Κάγια! Τώρα θά μού πής την ατία που σ' έκανε να κλαίς.

Και πάλι ή άκρες του στόματός τής μικρούλας μαζεύτηκαν, σάν να έπρόκειτο να ξαναρχίσουν τά δάκρυα.

—Μά... γιατί δέν θέλετε νάρθτε μαζί μου, μπαμπά μου ;.. Μιά λάμψη θυμού κι' άτυποιοησίας πέρασε από τό βλέμμα του Τζιλ.

—Μά τί σέ πειράζει αυτό ; Θάρχεισαι να με βλέπης συχνά, όποτε θέλεις.. Τό καλοκαίρι μάλιστα θά σέ πάρω για λίγο καιρό μαζί μου σέ μία λουτρόλι..

—Χωρίς τί μαμά!.. Ω! Όχι! Όχι!

—Μά είσαι και δική μου, Κάγια! έπες ό Τζιλ με μία συγκρατημένη άγανάκτηση.. Είσαι και δική μου κι' έχω τό δικαίωμα να σέ κρατώ λίγο καιρό μαζί μου.

Η Κάγια μαζεύτηκε στην άγκαλιά του και ψιθύρισε :

—Ανίκη και στους δύο σας.

Ο Τζιλ ένοιωσε ένα ελαφρό ρίγος, "Εμεινε σιωπηλός, με τά μάτια μισόκλειστα, με μία βαθεία ρυτίδα στό μέτωπό του. Μιά τρομερή πάλη γινότανε στην ψυχή του. Για μία φορά άκόμη, αυτό τό μικρό παιδί του όπεδείκνυε τό καθήκον του. Μά ή περηφάνεια του και τό πνεύμα τής ανεξαρτησίας του μαχότουσαν μανιασμένα μπροστά στη θυσία που τό ζητούσε.

Κιτάζοντας την Κάγια, πρόσεξε έξαφνα πώς τά μάγουλά τής έγιναν κατακόκκινα και, άγγιζόντας τά με τό χέρι του, έιβε πώς ήσαν φλογισμένα.

—Τί έχεις, άγαπημένη ; τί ρώτησε μ' άνησυχία Υποφέρεις ;

—Έχω πυρετό... Με πιάνει πάντα, όταν στενοχωριέμαι, μπαμπά..

—Θάπρεπε να γυρίσης για να πλαγιαίσης. Ποιός σ' έφερε εδώ ;

—Η γυναίκα που σφυρίζε τό σπιτί μας.. Θάρθη να με πάρη στην εξέ.. έκτός άν..

Κι' έξαφνα, ή Κάγια άνασκηώθηκε και τόλιξε τά χέρια της γύρω στό λαιμό του πατέρα της.

—Μπαμπά, έπες, πηγαίνέ με έσεις στο σπιτί!.. Έλατέ να δητε τί μαμά!

Τόν κύτταζε με τά όραα τής μάτια, ίκετευτικά. "Ενας έξαφνικός έρεθισμός ανέθηκε στο κεφάλι του Τζιλ, μία όσάτη έξέγεργος εναντίον τής ρωής του καθήκοντος. Με μ' άπότομη κίνηση, παραμέρισε τά χεράκια που τον εγαν άγκαλιάσει, άπόθεσε κάτω τό παιδάκι και σηκώθηκε.

—Φτάνει πειά! φώναξε, Έιβε πολύ άνόητη αυτή ή κομωδία και δέν είμαι τόσο άφελής να ή την πιστέψω. Θά σέ συνοδεύσω στο σπιτί σου και, τώρα που τό σκέφτηκα, δέν θάρρης πειά να με δης.. Δέν έχω τον καιρό ν' άσοληθώ με σένα..

Τό γλυκό προσώπακι τής Κάγιας έγινε κατάχλωμο. Τά όραα τής μάτια, διοσταλμένα από την κατάπληξη και τον τρόμο, κύττασαν ή σκληρή και θυμωμένη όψη του Τζιλ Γύρισε αλλού τό βλέμμα του, για να μή τί βλέπη, γιατί ένοιωθε την καρδιά του ν' ανατριχιάζει από στοργή και συμπόνια.

Τού φάνηκε τότε πώς δύο μεγάλα μάτια, αούστηρά και θλιμμένα, τον κύττασαν. "Όλη ή κρυφή τώπες τής ψυχής του, φάνηκε σάν να ξυπνάει κάτω από μία λάμψη έξαφνική και μυστηριώδη. Και φώναξε μέσα του :

—Κλάρα! Κλάρα! Τό θέλεις λοιπόν!..

Θά παρηγορηθής λίγο άμα τό κάνω αυτό ;

Και ή τόσο άγαπημένη φωνή του άπάντησε :

—Κάμετε τό καθήκον σας, γιατί ή έφημερες χάρες αυτού του κόσμου, δέν εινε τίποτε... Ο Θεός μόνο μπορεί να δέν δώσει την εύτυχία.

Κύτταζε τότε την Κάγια. Μιά άπερίγρα-

πη άπόγνωσι ζωγραφιζόταν στην παιδιατική όψη τής Έσκυψε, ή σήκωσε στην άγκαλιά του και την έβαψε στο στήθος του, φιλώντας τό προσώπακι της.

—Θά σέ συνοδεύσω μόνος μου, άγαπημένη μου, τής έπες, και θά φροντίσω να κανονιστούν τά πράγματα έτσι, ώστε να μείνουμε μαζί στο μέλλον..

—Μπαμπά! Άχ! Μπαμπά!

Νόμισε για μία στιγμή πώς ή μικρούλα θά λιποθυμούσε από εύτυχία. Μά, συμπερομένη γρήγορα, τον γέμισε χάρη, φωνάζοντας του : «Μπαμπά μου, πολυσάγαπημένε! κι' ό Τζιλ, με την καρδιά διοσταλμένη από μία έντύπωση πολύ γλυκειά, συλλογίστηκε πώς ή Κλάρα είχε δικηο κι' ότι, παρά την άγαπημένη της άνύμνησι που του σπάραζε την καρδιά, ή έκπληρωσις του καθήκοντος κι' ή χάρες τής πατρότητος, θά μπορούσαν να του ξανακάνουν τη ζωή λιγώτερο πικρή.

Καθώς έπειτ' από μία στιγμή, πενούσε μπρός άπ' τό γραφείο του, έιβε τό περιστροφή του επάνω σ' αυτό, 'Αμέως κοκκίνισε από ντροπή. Τώρα, είχε συνείσθησι όλης τής άνυδρίας τής πράξεώς του και ή φρίκη του έγκλημάτος που είχε διαπράξη. Με μία άπότομη κίνηση, έκρυψε τό όπλο μέσα σ' ένα συρτάρι, καθώς συγχρόνως συλλογιζόταν : «Πιστεύω πώς ό Θεός θά με σωχρήσει, γιατί μετανόησα εύλας βαθεία για ή φριχτή μου άπόφασι.»

Δέν άρνιότανε πειά τό Θεό, είχε νοιώσει πολύ καλά πρό όλιγου την μυστηριώδη παρουσία του, στην πάλη που γινότανε μέσα στην ψυχή του, κι' από την όποια έβγαине νικητής.

Την ίδια στιγμή, στο Μενάφι, μέσα στο παρεκκλήσιο τής Μαντόνας, ή Κλάρα προσεύχεται κι' έκλαιγε, προσφέροντας τό μυστικό πόνο τής καρδιάς της για ή σωτηρία μιάς ψυχής τόσο άγαπημένης, ή όποια — δέν τό άννοούσε ή Κλάρα — βυθιζόταν ως τότε έκουσίως στο κακό.

Και όταν σηκώθηκε, τής φάνηκε πώς ή γρηά μαρμάρηνη Μαντόνα τής χαμογελούσε και πώς τά όψημα ρόδα, που δέν είχαν πειά άρωμα, φάνηδαν έξαφνικώς την ήμέρα έκείνη μία μεθυστική μυρωδιά.

XV

Η Τύρα, περιμενε την έπιστροφή τής κόρης της, κυριευμένη από μία άπερίγραπτη άγανά.

Σέ μία στιγμή άπελπισίας, είχε στείλει την Κάγια στον πατέρα της, με την ελπίδα ότι ή γοητεία τής μικρούλας θά μάλάκωνε την καρδιά του Τζιλ. Μά δέν πέρασαν πέντε λεπτά άπό την αναχώρησι της και θέλησε να τρέξη πίσω της για να την κρατήσει.. Τί θά γινόταν ή φτωχή μικρή, που ήταν τόσο ευαίσθητη, άν ό Τζιλ την ύποδεχεται με θυμό ή ψυχρότητα.. Φοβόταν μάλιστα μήπως τη διόζει άπ' τό σπιτί του σάν μια έξην..

—Θά θυμώση μαζί μου! Δέν θά βελήση να ή δεχτή, συλλογιζόταν ή Τύρα, στριφογυρίζοντας τά χέρια της. Γιατί να τό κάνω αυτό ;.. Μά ήμουν τόσο άπελπισμένη, που δέν μού άπάντησε στην έπιστολή μου!.. Κάγια! Κάγια μου..

Παρά την άδυναμία, που μέρες τώρα την κρατούσε στο κρεβάτι, συλλογιζόταν να σηκωθεί, να φωνάξη έν' άμάει και να πάη με κάθε θυσία στο σπιτί του Τζιλ, όταν έξαφνα τό κουδούνι τής έξώπορτας χτύπησε. Πεταχτηκε άμέως άπ' τό κρεβάτι της λαχανιασμένη και τραύλισε :

—Θέε μου, να ήταν ή Κάγια!.. Κι' ό Τζιλ μαζί της..

Τέντωσε τ' αυτιά της.. "Η ύπηρετρια άνοιγε την πόρτα.. "Η άκοή τής Τύρας, που είχε έκλεμπτηθή άπ' την τυφλότητά της, ξεχώρισε ένα άνδρικό βήμα.

—Εινε αυτός πράγματι ;.. Τζιλ!.. Τζιλ μου!

Η πόρτα τής κάμαρης άνοιξε κι' ή μικρή Κάγια όρμησε μέσα, φωνάζοντας θριαμβευτικά :

—Μαμά, να ό μπαμπάς!

Η Τύρα έκανε μία κίνηση για ν' άπλώση τά χέρια της προς την άρρενωπή αλιονέττα, που είχε φανή στο άνοιγμα τής πόρτας. Μά τά άρρησε να ξαναπέσουν. "Η έφερε πολύ καλά με ποιά ειρωνική άδιαφορία ό Τζιλ απέκρουσε όλοτε της τρυφερές έκδηλώσεις του διατυχικού τής χαρακτηρισός!

Τό παρατηρητικό βλέμμα, που θά κύτταζε έκείνη τη στιγμή τον Τζιλ, θανάτωναδόνταν την προσπάθεια που κοτέβαλε εναντίον τής περηφάνειας του και τής καρδιάς του, για να κινή αυτό που έκανε.

—Σας ξαναφέρνω την κόρη μας, Τύρα, έιπε με φωνή που προσπαθούσε να την κινή σταθερή.

—Ω! Τζιλ, εύχαριστώ..

(Ακολουθεί)

